

DISCURS DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT, XIMO PUIG.

DÍA DE LA COMUNITAT VALENCIANA-9 D'OCTUBRE

- Només seran vàlides les paraules pronunciades -

9 d'octubre de 2016

Valencianes i valencians.

Vora 600 anys de Generalitat donen testimoni de la perspectiva d'un autogovern, amb arrels profundes. Vora 33 anys d'autonomia democràtica donen testimoni d'una institució que es deu i pertany, en tots els sentits de la paraula, al conjunt de la ciutadania valenciana.

I sempre des d'una mirada solidaria, cosmopolita i oberta al món. Per això hui recordem Haití. Per això hui plorem d'impotència les morts de la incomprensió al nostre mediterrani.

El 9 d'Octubre és un dia de festa cívica, de pobles i ciutats, de fraternitat i agermanament des de Vinaròs a Pilar de la Horadada.

Fa 778 anys Jaume I entrà a la ciutat de València.

Esta fita va marcar l'inici del procés constitutiu del Regne de València que el monarca fundador va voler diferenciat al si de la Corona d'Aragó.

Els valencians de hui som fruit de l'evolució històrica d'aquell regne que s'anà configurant com a país, amb característiques pròpies i sentiment de poble.

Hui com ahir, som autònoms i volem prosperitat social per a construir un futur compartit amb persones, lliures, iguals i diverses.

Ara des de l'Estatut, la Comunitat Valenciana és la suma de tots i totes.

Es una terra on conflueixen tots els colors de la paleta, on la creativitat és la llum que il·lumina les més diverses mirades, on la gestió de la diversitat és la més estimada riquesa.

El recorregut d'un imaginari on habita la sensibilitat d'un creador valencià i cosmopolita com ara **Juan Genovés**, el pintor que va créixer com a artista a l'horta de Mestalla. El pintor que com deia Manuel Vicent «lluitava per mitjà de l'estètica per a poder expressar el que la gent callava».

Un combat cívic, estètic, i artístic del que participen **Manuel Boix** i **Carmen Calvo**, com a referents de la millor contemporaneïtat.

Una expressió cultural que durant 100 anys ha trobat també el seu escenari al **Teatre Olympia**, on hem descobert els rostres de la vida.

Al rerefons, sempre està la lluita per la dignitat. Una lluita a la qual va contribuir **Josep Almudéver**, de pares valencians malgrat nàixer a Marsella, no va dubtar a allistar-se en les brigades internacionals per a combatre a favor de les llibertats i de la legalitat democràtica.

Reconeixements ben merescuts com ara el de **Joan Francesc Mira** que li ha donat nom a les coses per a entendre'ns com a poble valencià.

Un referent que a través de la seua obra, acumuladament immensa, ha obert totes les finestres al voltant de les incògnites i les respostes del país dels valencians.

A la fi un poble viu es reconeix també en la festa. Una festa com la de Moros i Cristians, que ha avançat de sud a nord de totes les comarques. I a la que la **UNDEF** ha contribuït en divulgació i promoció durant els seus 40 anys d'història.

Tinc tanta fe, tota la fe, en la capacitat dels valencians i valencianes, que units en cada filà avancem des de la convivència cap a un nou horitzó.

Perquè, a pesar de les dificultats, els trets que ens caracteritzen com a poble s'han consolidat.

Trets com l'esforç, la honradesa i la generositat d'un poble que ja anem fent.

En eixos valors ens reafirmem cada 9 d'Octubre, cada nou dia. Plantem cara a les contrarietats, oferim resposta a les incerteses, injectem coratge a la inèrcia.

Com ho ha fet **Patricia Campos**, una dona valenta, que va ser la primera a pilotar un reactor en Espanya. Una dona compromesa que com a entrenadora de fútbol ha portat els seus ensenyaments i la seua passió per l'esport fins a Àfrica. Un exemple de que es pot aconseguir el que s'anhela si es dedica esforç i perseverança.

Un esforç i un compromís que també demostra la nostra estimada esportista **Sara Martín**, 9 vegades campiona d'Espanya de Gimnàstica Rítmica.

Igual que ho demostren els nostres medallistes olímpics i paralímpics **Ariadna Edo**, **Mercedes Peris**, **Orlando Ortega**, **Ait Khamouch** o **Kim López** que amb els seus triomfs han contribuït a mostrar al món la nostra millor imatge.

La Comunitat Valenciana superarà tots els entrebancs si treballem, si cooperem amb esperit esportiu, fixant-nos en el model que representen els 50 anys del **Club Esportiu Herca** o seguint l'exemple i la passió del gran pilotari que fou **Álvaro López**.

Cada ú de nosaltres, de tots els valencians, com els nostres guardonats, hem d'aportar coratge, talent i determinació pel renaixement del poble valencià.

Senyors i senyores.

Fa poc més d'un any, el nou Consell inicia un temps de reparació, reconstrucció i renaixement. No els amagaré les dificultats que encara perduren.

¿Com fer front a l'atur, l'exclusió social i l'esgotament del model productiu amb infrafinançament i infra inversió?

El problema valencià existeix. Hem avançat en un any gràcies a l'acord històric de tota la societat valenciana, però ens queda un combat difícil per superar la invisibilitat que acabarà amb la desigualtat.

Som gent de pau, gent de diàleg, gent d'afectes però mai baixarem els braços.

Com mai baixaren els braços **Antonio Montalbán** i **Rafael Recuenco** exemple de diàleg social, impuls democràtic i defensa dels drets dels treballadors. Amb esta distinció volem hui reconèixer l'aportació del moviment sindical a l'autogovern.

Encetem esta distinció que vol honrar el treball de les empreses. Una acció compartida entre empresaris i treballadors que este any ha aconseguit un increment de l'ocupació del 4%, el més alt d'Espanya.

Empreses nascudes de la tenacitat i la intel·ligència com **Chocolates Valor**. Una empresa innovadora que amb una trajectòria de 135 anys ha passat de ser un negoci familiar a ser una multinacional present en 45 països.

Éxit empresarial que no s'entén sense la visió de Pedro López i el seu pare que malauradament ens deixà este any.

És el reconeixement a la capacitat de dones directives tant potents com **Charo Coll**, alta directiva de Boluda Corporació Marítima i propera presidenta de la organització més important del món de les empreses de salvament.

Un exemple d'energia d'una dona valenciana en un món malauradament masculinitzat.

Hi ha empreses que saben veure més enllà del curt termini, de la mateixa manera que també hi ha persones que tenen la capacitat d'avançar-se al futur com **Andrés Pedreño**. Un rector que va saber defensar la seua universitat i un emprenedor incansable.

O com **Francisco Mojica**, il·licità nominat al Nobel. Un investigador de talla mundial que està protagonitzant alguns de majors avanços científics dels últims temps.

El nostre reconeixement a tos aquells que viuen calladament als laboratoris a la recerca d'un xicotet avanç que pot suposar la més gran victòria de la ciència.

I mirar més enllà, ha de ser mirar més enllà en drets.

Com deia Stiglitz:

“el desenvolupament consisteix en transformar les societats”

Eixe desenvolupament només es possible si no deixen a ningú arrere.

Per això volem reconèixer amb una nova distinció les accions per a afavorir la inclusió.

Accions com les de **Jose Antonio Barges**, que a través de Casal de la Pau ha treballat 40 anys per a permetre que els reclusos i ex-reclusos tinguin dret a una segona oportunitat.

També este 9 d'octubre valorem als que lluiten perquè ningú siga discriminat per la seua condició sexual. És un orgull reconèixer

l'ambició per la llibertat i la igualtat del **Col·lectiu Lambda** en el seu 30 aniversari.

La igualtat és el centre vital de qualsevol societat democràtica.

La igualtat entre homes i dones a la que contribueix de forma decisiva la catedràtica **Celia Amorós**, mereixedora de la Distinció de la Generalitat per la seua obra referent del feminisme i com a exemple de ruptura de sostres de cristall sent la primera dona que va obtenir el Premi Nacional d'Assaig.

Exemples com el donat per **Carmen Aranegui**, primera catedràtica d'arqueologia de la Universitat de València i referent internacional per la seua contribució a l'estudi i divulgació de la cultura ibera.

I encara que cada pas que hem donat cap a la igualtat haja sigut difícil, hui estem més a prop i no podem deixar d'enaltir el treball de milers de dones compromeses amb la causa de la igualtat..

Perquè com deia la valenciana Maria Cambrils el **feminisme es un “al·legat contra la injustícia”**.

Senyores i senyors;

Hui per primera vegada es lliura l'Alta Distinció de la Generalitat a una dona.

A **Alejandra Soler Gilalbert**.

És impossible no emocionar-es davant una biografia com la d'esta dóna valerosa.

Una dona esportista quan quasi cap dona era esportista.

Una dona universitària quan quasi cap dona era universitària.

Una dona que és va veure obligada a exiliar-se i va aconseguir escapar-se d'un camp de refugiats per a continuar trencant barreres com a mestra dels xiquets de la guerra que van arribar a la Unió Soviètica.

Allí va ser, durant quasi 20 anys, Cap de la Càtedra de Llengües Romàniques de l'Escola Superior de Diplomàcia de Moscou.

Afortunadament, va retornar del seu exili al seu barri del Carmen i avui tenim el privilegi de tenir-la ací amb nosaltres.

Com deia Alejandra:

“Estoy orgullosa de pertenecer a mi generación que ha sabido darlo todo sin esperar una recompensa. La recompensa impagable es tener conciencia de que hemos estado en el sitio que debíamos estar y como debíamos estar”

I és en el seu exemple de superació, de ser pionera malgrat les dificultats, en el que ens hem de reflectir els valencians.

Senyores i senyors,

Este Govern treballa en la convicció de que hi ha una política guiada pels valors que representen els nostres premiats.

Una política més raonable, més realista i més humana.

Els propose una via valenciana, els propose un nou projecte de prosperitat.

Vull que la nostra societat siga un model de convivència, de cohesió, de benestar social i de progrés econòmic.

Estos han de ser els objectius comuns i prioritaris.

Tenim la determinació col·lectiva de mirar endavant. Tenim la determinació cadascú de nosaltres de fer la millor Comunitat Valenciana possible.

Hem de conrear el nostre orgull de poble, però no com una forma de vanitat, sinó com un estímul per a construir el nostre present i per a avançar cap al nostre futur.

L'orgull no és una sort de complaença sinó de responsabilitat.

Els nostres millors creadors, reconeguts dins i fora de les nostres fronteres en diferents àmbits de la cultura, no han treballat només

per a complaure's en la seua obra, sinó perquè puguem reconèixer-nos en ella.

Els nostres investigadors i pensadors han contribuït des de les nostres universitats a oferir-nos instruments de vida des de la ciència, per a una vida millor.

Els nostres millors emprenedors, més generosos i actius, no han sigut els que han treballat únicament pel seu propi benestar sinó aquells que han contribuït a fer que esta Comunitat siga un territori de progrés.

I els qui lluiten contra l'adversitat moltes vegades no solament ens donen vida i aliment sinó que sostenen un paisatge, ple de llum, que és la nostra millor bandera.

Així, doncs, l'autèntic patriotisme no incita a la vanitat sinó a la responsabilitat i a l'estima tant d'allò que hem heretat com del que hem de fer, d'ara endavant, per al nostre benestar.

Està bé que la festa, la nostra festa, servisca per a alegrar-nos, però que servisca també per a pensar-nos.

Tant per a reconèixer-nos com per a exigir-nos. Tant per a enorgullir-nos com per a examinar-nos.

Tant per a mirar-nos els uns als altres amb comprensió i d'una manera dialogant com per a exigir-nos els uns als altres i

transformar entre tots una societat nova, amb nous valors, valorant les millors herències d'una història diversa i rica i els valors de les valencianes i els valencians que no mereixen oblit.

Mala cosa seria partir de zero per a una societat que, netejant-se del fang del camí, està cridada a ser la que va ser, la que pot ser i la que estiga disposada a guanyar-li a la seua millor memòria la partida amb una memòria nova, sense que açò suppose separar-les.

Fa uns anys a Espanya es deia que quan un problema no s'entenia i no tenia solució es que "se estaba valencianizando".

Hui valencianitzar significa capacitat d'enteniment, reparació de drets, reconstrucció econòmica, força i unitat per defensar la causa justa del finançament.

Una unitat que ens permetrà trencar els murs de la invisibilitat valenciana. Una força que ens permetrà tornar a estar presents en els grans debats de futur.

El nostre poble no traurà de la injustícia laments, sinó arguments per a fer viable l'autogovern i d'esta forma fer sostenible la convivència en un projecte comú i plural.

Ara tots a una veu aconseguirem que el problema valencià se convertisca en part de la solució d'Espanya. Eixe és el sentit del 9 d'octubre.

Perquè com deia Vicent Andrés Estellés: “hi haurà un dia que no podrem més i llavors ho podrem tot”

Eixe dia ha arribat.

Moltes gràcies.